

запале въ гардите мѣ, ѣ немѡга нитѡ дѣнемь нитѡ
нѡщемъ да го ѡгасѡ, когато смѣсла вожделѣннаго мѣ
вѡша ѡбраза. Затѡ ѣ опредѣлихъ днѣсъ, да ти пиша:
ѣ знаѣ зацѡ желѡа вѣсмѡ да ти писѡвамъ писмѡ, ѣ
да та пытамъ прежелѡемаго прѣтѣла моего, кѡкъ са
нахѡждашъ: ѡбѡче ѣстина кѡзвамъ, ѣ ѡувѣренсамъ,
зацѡ чрѣзь моегѡ безврѣменно ѣвлѣнѣе щѣ да принесѡ
сѣтость, на достопочтѣннаго тѣ лице, ѣ знамъ кѡкъ
щѣ похѣли неискѣсното ми послѡнѣе. . Но каквѡто ѣ
да речѣшъ, нещѣшъ можѣ да запрѣтишъ ѡно прѣтѣлское
желѡ, коѣто ма ѡувождава, каквѡто ѣ подобно ѡу ѣд-
ногѡ ѣскренновожделѣннаго дрѣга, ѣ подвижава неискѣс-
нобченното мое пѣро, всѡкѣй дѣнь, за да ѣвлѡвамъ
чѣсто, ѣ да ѣспѣтвамъ за вѡшето ми вожделѣно добрѡ,
ѣ благополѣчно здравѣе: коѣто са прежелѡтелни ѣ вко-
ренѣни всѡкодажъ ѡу глѡбѡките мѣ дѡшѣкниѣ странѣ. .
(ѡкончѡнѣе скѡва.) „Тѣмъ ѡубѡ ѣ дрѣги колико
желѡа отъ дѡшѡ катѡ дрѣгъ.

ѣ ѡставамъ смиренѣйшиѣ

Въ твоѡта лѡбѡвь

Михѡйлъ Петрѡвичъ.

Ѣтговѡръ.

Лѡвѣзныѣ мой прѣтѣлю!

Слѡшамѣ, ѣ съ ѣспѣтванѣето го нахѡваме, зацѡ
магнитскѣй кѡмень ѣма ѡсѡбна ѣдна дѣйствиѣлна сѣ-
ла, чрѣзь коѡто чѣдно прѣтѣгла желѣзото. (Разкѡ-
занѣе). Ѣбѡче повѣлика лѡвѣзнѣ! ѣ подѣйствиѣлна
сѣла ѣма прѣтѣленѣйшето ѣ медѡтѡбното тѣ послѡнѣе.
Коѣто вѡже мой!! съ колико ѡудивлѣнѣе прѣчѡхъ, отъ